Dikastérium pre Boží kult na čele s kardinálom Rocheom označilo prijímanie na kolenách, nosenie šatiek ženami a odmietanie prijímania na ruku za extrémizmus!

[illegible] 2026 , , ,

Dikastérium pre Boží kult a disciplínu sviatostí varovalo pred skupinami, ktoré údajne vyvolávajú „rozdelenie a zmätok“ v otázkach liturgickej praxe a varovalo pred „extrémizmom“ v liturgii. Medzi otázkami, ktoré nastoľujú tieto skupiny a ktoré sú údajne schopné vyvolávať „rozdelenie a zmätok“, boli uvedené prijímanie svätého prijímania pokľačiačky, nevhodnosť prijímania do ruky, ako aj nosenie šatiek (mantila) ženami v kostole.

Varovanie sa objavilo v súhrne zverejnenom na internetovej stránke dikastéria po stretnutí jeho prefekta, kardinála Arthura Rochea s biskupmi z Panamy 21. októbra počas ich návštevy *ad limina Apostolorum* v Ríme. „*Dialóg tiež poukázal na nebezpečenstvo extrémizmu v liturgickej oblasti a zneužívania eucharistického slávenia na vlastné ciele zo strany určitých skupín veriacich,*“ uvádza sa vo vyhlásení.

Kardinál Arthur Roche, 2026

zdroj: wikimedia commons

„Tieto skupiny majú sklon vyvolávať rozdelenie a zmätok nastoľovaním otázok, ako sú prijímanie svätého prijímania pokľačiačky a do ruky či používanie závoja ženami.“ Dikastérium dodalo: *„Opätovne sa potvrdilo, že Eucharistia je sviatosťou jednoty a nemôže sa stať predmetom sporov.“*

Na stretnutí sa diskutovalo aj o nedeľných bohoslužbách v neprítomnosti kňaza a o úlohe *Delegados de la Palabra*, teda delegátov Božieho slova. Podľa dikastéria je potrebné venovať osobitnú pozornosť tomu, aby spoločenstvá mohli zachovávať Deň Pána a zároveň si uchovali cirkevné spoločenstvo a charakter liturgického zhromaždenia.

Biskupi ďalej informovali o nesprávnych praktikách pri eucharistickej adorácii a varovali pred rizikom, že sa adorácia zmení na individuálnu formu uctievania oddelenú od slávenia Eucharistie.

Návštevy *ad limina Apostolorum* (latinsky „k prahom apoštolov“) sú oficiálne, povinné púte diecéznych biskupov do Ríma, počas ktorých si uctievajú hroby svätých Petra a Pavla a stretávajú sa s pápežom.

Pohľad katolíckej tradície

Zdá sa, že v súčasnej Cirkvi nadobúda pojem „liturgický extrémizmus“ čoraz pozoruhodnejší význam. Veriaci, ktorý pokľakne pred Najsvätejšou Sviatosťou oltárnou, žena, ktorá si v kostole zahalí vlasy alebo katolík, ktorý túži po dôstojnom a posvätnom slávení liturgie sa zrazu môžu ocitnúť v podozrení, že ohrozujú cirkevnú jednotu. Pritom ide o prejavy zbožnosti, ktoré boli po stáročia samozrejmou súčasťou katolíckeho života. Odkedy sa pokora pred Bohom stala dôvodom na podozrenie z extrémizmu?

Katolícka tradícia učí, že Eucharistia je skutočným Telom a Krvou nášho Pána Ježiša Krista. Pokľaknutie pred Kristom preto nie je ideologickým vyhlásením, ale prirodzeným prejavom viery v jeho reálnu prítomnosť. Aj platné liturgické predpisy umožňujú prijímanie pokľačiačky a veriaci nesmie byť odmietnutý iba preto, že chce prijať Telo Kristovo týmto spôsobom. Rovnako ženský závoj nie je symbolom vzbury proti cirkevnej autorite, ale dobrovoľným prejavom úcty, ktorý má korene už v apoštolskej dobe (porov. 1Kor 11,5–6).

Osobitne zarážajúce je, že sa takáto nedôvera objavuje v období neustálych výziev na synodalitu, otvorenosť a počúvanie veriacich. Zdá sa však, že niektorých katolíkov treba počúvať viac než iných. Ak je Cirkev skutočne otvorená rozmanitosti, prečo sa táto otvorenosť tak často končí práve tam, kde sa začína katolícka tradícia?

Nikto nepopiera, že aj liturgická zbožnosť môže byť zneužitá na vyvolávanie sporov. Takéto prípady však treba posudzovať podľa konkrétneho správania, nie podľa toho, či veriaci kľačí alebo má žena zahalenú hlavu. Skutočná jednota Cirkvi nevzniká odstraňovaním tradičných prejavov úcty, ale spoločnou vierou v Krista a jeho sviatosti.

Katolíci sa nemusia ospravedlňovať zato, že pred svojím Bohom kľačia. A ak sa dnes niekto obáva pokľaknutia pred Kristom viac než straty viery v jeho skutočnú prítomnosť, potom problém nespočíva v kolenách veriacich, ale v chápaní samotnej Eucharistie.

Ak má byť pokľaknutie pred eucharistickým Kristom prejavom liturgického extrémizmu, potom by sme sa mali vážne zamyslieť nad tým, ako nazvať pokľaknutie pred cirkevným synodalne rozkonáreným hodnostárom a bozkávanie jeho kardinálskeho prsteňa.

Zvláštny paradox: prejav úcty k samotnému Bohu môže vzbudzovať podozrenie, zatiaľ čo prejavy úcty k vysokým cirkevným predstaviteľom sa považujú za samozrejmosť. Samotné bozkávanie prsteňa je pritom legitímnym tradičným gestom úcty k cirkevnému úradu.

Ak však niekomu prekáža veriaci kľačiaci pred Kristom, no neprekáža mu veriaci kľačiaci pred kardinálom, potom sa treba pýtať, či sa v jeho chápaní liturgie a cirkevnej autority neprevrátilo poradie hodnôt. Pred kardinálom sa možno ukloniť z úcty k jeho úradu. Pred Kristom však kľačíme preto, že je Boh.

Logicky domyslené: Ak sa chceme vyhnúť extrémizmu, môžeme oddnes teda začať synodálnym prelátom načúvajúco a sprevádzajúco tykať...?

Branislav Krasnovský

Zdroj: advaticanum.com, titulný obrázok, zdroj – wikimedia commons

URL adresa článku:
http://christianitas.sk/dikasterium-pre-bozi-kult-na-cele-s-kardinalom-rocheom-oznacilo-prijimanie-na-kolenach-nosenie-satiek-zenami-a-odmietanie-prijimania-na-ruku-za-